

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant P.. sąd. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Poznaniu

odwołania **A. S.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w K.**

z dnia 2 grudnia 2016 r., nr (...)

w sprawie **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o podstawę wymiaru składek

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 grudnia 2016 r., nr (...), znak (...)- (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 8 i 9, art. 20 ust. 1, art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c, art. 79 ust. 2, art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 581), stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia A. S. podlegającej ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą wynosi 9 365 zł dla ubezpieczeń społecznych oraz 3 004,48 zł dla ubezpieczenia zdrowotnego.

W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśnił, że przeprowadził z urzędu postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia prawidłowych podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia z uwagi na wyniki przeprowadzonego uprzednio postępowania w przedmiocie podlegania przez A. S. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, które to postępowanie zakończone zostało wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa 1737/15, ustalającym, że A. S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r. Kolejny organ rentowy wskazał, że A. S. w dniu 28 października 2016 r. dokonała korekty deklaracji rozliczeniowej za miesiąc kwiecień 2014 r., korygując pierwotnie deklarowaną podstawę wymiaru składek na kwotę 1 048,88 zł, a następnie w dniu 10 listopada 2016 r. dokonała ponownej korekty, pomniejszając proporcjonalnie deklarowaną pierwotnie podstawę, uwzględniając okres podlegania i wykazując nową podstawę wymiaru składek w kwocie 4 370,33 zł. W ocenie organu rentowego, podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia za miesiąc kwiecień 2014 r. była kwota zadeklarowana, czyli 9 365 zł i A. S. nie miała prawa umniejszyć proporcjonalnie podstawy wymiaru składek wykazanej w pierwszorazowej deklaracji ZUS DRA. Organ rentowy zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest jedynie skorygowanie wykazanej podstawy wymiaru, gdy odpowiadała ona kwocie najniższej podstawy wymiaru składek.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie złożyła A. S., domagając się zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie ze złożoną przez nią korektą deklaracji z dnia 10 listopada 2016 r.

Uzasadniając swoje stanowisko odwołująca podała, że zastosowanie art. 18 ust. 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie ogranicza się jedynie do najniższej podstawy wymiaru składek, lecz użyte w tym przepisie sformułowanie ma na celu podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru składek podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. W ocenie odwołującej, skoro ustawodawca przyznał prawo do proporcjonalnego pomniejszania składek osobom deklarującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie można pozbawić ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek od minimalnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 22 lipca 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że A. S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 kwietnia 2014 r.

A. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Poznaniu, gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 4223/14. Postępowanie zakończyło się wydaniem w dniu 16 kwietnia 2015 r. wyroku oddalającego odwołanie.

Na skutek apelacji A. S. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa 1737/15, zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i stwierdził, że A. S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r., natomiast w pozostałym zakresie oddalił apelację.

W dniu 28 października 2016 r. A. S. dokonała korekty deklaracji rozliczeniowej za miesiąc kwiecień 2014 r., korygując pierwotnie deklarowaną podstawę wymiaru składek na kwotę 1 048,88 zł. Następnie w dniu 10 listopada 2016 r. dokonała ponownej korekty, pomniejszając proporcjonalnie deklarowaną pierwotnie podstawę, uwzględniając okres podlegania i wykazując nową podstawę wymiaru składek w kwocie 4 370,33 zł.

W dniu 2 grudnia 2016 r., po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny, bezsporny między stronami postępowania, Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy, w tym na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, dotyczących odwołującej. Sąd uznał zgromadzone w sprawie dokumenty za wiarygodne źródło dowodowe wobec faktu, że żadna ze stron nie zaprzeczała autentyczności dokumentów i nie kwestionowała ich treści, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że spór zaistniały w rozpoznawanej sprawie był w swej istocie sporem prawnym i sprowadzał się do wykładni przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) w kontekście możliwości zmniejszenia zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie w przypadku, gdy

objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie następuje w trakcie miesiąca, a w konsekwencji ubezpieczenia te trwają jedynie przez część miesiąca.

Przedmiotowa materia uregulowana została w art. 18 ust. 8, 9 i 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wymieniony przepis w ust. 8 stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Z kolei z ust. 9 art. 18 wynika, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Ust. 10 art. 18 stanowi zaś, że zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy istotne znaczenie miało wyjaśnienie treści cytowanego ust. 9 art. 18 ustawy, a mianowicie, czy zezwala on, zgodnie z twierdzeniem ubezpieczonej na proporcjonalne zmniejszenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zadeklarowanej w kwocie wyższej od najniższej podstawy wymiaru składek, stanowiącej 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy, za miesiąc w którym obowiązek podlegania ubezpieczeniom istniał tylko przez część miesiąca, czy też, jak przyjął to organ rentowy, możliwość przedmiotowej korekty podstawy wymiaru istnieje tylko w sytuacji, gdy podstawa wymiaru ustalona była w najniższej wysokości określonej w ust. 8 art. 18 ustawy.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie poglądem przyjmuje się, że w państwie prawnym wykładnia przepisów musi zawsze w pierwszym rzędzie brać pod uwagę językowe znaczenie tekstu prawnego. Pogląd taki w sposób jednoznaczny wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.02.2012 r., I UK 276/11, stwierdzając, że „przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych, a zatem nie można ich poddawać ani wykładni rozszerzającej, ani zężającej, modyfikującej wyczerpująco i kazuistycznie określone przez ustawodawcę uprawnienia do świadczeń” (por też: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16.08.2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13 - 14, poz. 218; 23.10.2006 r., I UK 128/06, OSNP 2007 nr 23 - 24, poz. 359; 29.01.2008 r., I UK 239/07, OSNP 2009 nr 7 - 8, poz. 103; 04.03.2008 r., II UK 129/07, OSNP 2009 nr 11 - 12, poz. 155; 19.05.2009 r., III UK 6/09). Sąd Okręgowy orzekający w niniejszym składzie w pełni powyższe stanowisko akceptuje.

W ocenie Sądu Okręgowego, wykładnia językowa wymienionych przepisów prowadzi do jednoznacznego wniosku, a w konsekwencji nie ma konieczności stosowania innych metod wykładni celem wyjaśnienia treści spornej regulacji, która, nie budzi wątpliwości. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że treść przepisu art. 18 ust. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wprost wskazuje na możliwość proporcjonalnego zmniejszenia kwoty najniższej podstawy wymiaru. Zdaniem Sądu, w sytuacji, gdyby intencją ustawodawcy było ustalenie możliwości proporcjonalnego obniżenia każdej podstawy wymiaru, to wówczas w treści przepisów art. 18 ust. 9 i 10 ustawy, nie znalazłoby się określenie „najniższej”, lecz np. „zadeklarowanej podstawy”. Wobec powyższego należy stwierdzić, że możliwość korekty występuje tylko w przypadku, gdy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą była ustalona (zadeklarowana) w wysokości 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 8 art. 18 ustawy. Wskazana regulacja pozostawiając bowiem osobom prowadzącym pozarolniczą działalność możliwość określenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ustaliła jednocześnie jej dolną granicę. Faktycznie zatem najniższa podstawa wymiaru może być zadeklarowana (ustalona) w wysokości 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego,

przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy.

Na domiar tego należy zauważyć, że wyniki przedstawionej wykładni językowej znajdują potwierdzenie także w wykładni celowościowej. Zaznaczyć należy bowiem, że w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga przychody i w jakiej wysokości. Po stronie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność istnieje zatem uprawnienie do zadeklarowania w granicach zakreślonych ustawą dowolnej kwoty jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wobec czego sposób w jaki realizuje to uprawnienie zależy wyłącznie od jej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest zresztą uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą systemie ubezpieczeń społecznych (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21.04.2010 r., II UZP 1/10).

W konsekwencji racjonalne jest unormowanie, że prawo do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dotyczy tylko podstawy wskazanej w wysokości minimalnej wymaganej przepisami prawa. Skoro bowiem osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, jak wyżej podniesiono, posiada swobodę deklarowania kwoty podstawy wymiaru, to posiada ona uprawnienie do samodzielnego określania tej podstawy także w przypadku, gdy podlega ubezpieczeniu tylko przez część miesiąca lub przez część miesiąca jest niezdolna do pracy spełniając z tego tytułu warunki do przyznania zasiłku.

Ubezpieczona, zgodnie ze swoją wolą, zadeklarowała określoną kwotę, przekraczającą kwotę najniższej podstawy wymiaru. Nie było zatem podstawy faktycznej i prawnej do dokonywania korekty deklaracji w zakresie prawidłowo wskazanej przez ubezpieczoną kwoty podstawy wymiaru.

Należy zwrócić także uwagę na przewidziane przez ustawodawcę możliwości składania deklaracji korygujących. Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek przekazuje do Zakładu imienne raporty miesięczne, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, w terminie ustalonym dla rozliczania składek. Raport ten zawiera między innymi informację o podstawie wymiaru składki (art. 41 ust. 3 pkt b). Z kolei art. 41 ust. 6 stanowi, że płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3 - 5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości:

- 1) przez płatnika składek we własnym zakresie;
- 2) przez Zakład.

Powyższy imienny raport miesięczny korygujący należy złożyć w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie lub otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład, z zastrzeżeniem ust. 7b (art. 41 ust. 7a). Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zezwalają na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek, w każdym czasie, w zależności od woli i potrzeb płatnika czy ubezpieczonego, będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, wręcz przeciwnie - prawo do dokonania takiej korekty jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych - art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie powodem skorygowania danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym nie był błąd lub nieprawidłowość w obliczeniach lub nieprawidłowość wynikająca z błędnie wpisanej kwoty, jako podstawy wymiaru składek itp., o których jest mowa w art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też nie było uzasadnienia do składania przez odwołującą się deklaracji korygującej za kwiecień 2014 r. w zakresie wysokości

zadeklarowanej przez nią wcześniej, mieszczącej się w granicach przewidzianych ww. ustawą, podstawy wymiaru składek.

Stanowisko takie zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie III AUa 130/16, które sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela. Dodać należy, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku rozważał także kwestię ewentualnego naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych w zakresie obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie wyrażonej art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym zakresie Sąd Apelacyjny wskazał:

„(...) przepis art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przewidując zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zakazuje ich różnicowania ze względu na płeć, stan cywilny, stan rodzinny, co oznacza, że nie ma podstaw prawnych do czynienia między ubezpieczonymi różnic związanych w ww. kryteriami, tj. z płcią, stanem cywilnym czy też stanem rodzinnym. Nie oznacza to jednak, że wyłączone są różnice w uprawnieniach ubezpieczonych w zależności od wysokości zadeklarowanej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie. Z cytowanego przepisu nie da się wywieść zakazu wprowadzania zróżnicowania sytuacji osób deklarujących i opłacających składki w kwocie wyższej niż minimalnej i osób opłacających składki od minimalnej podstawy wymiaru, a w konsekwencji różnicowania możliwości zmniejszania zadeklarowanej podstawy wymiaru. Należy wskazać, że swoboda ustawodawcy do określania obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne świadczeń w ramach poszczególnych systemów ubezpieczenia, jest szeroka, kwestia zaś celowości i słuszności wprowadzenia odrębnej regulacji w ubezpieczeniu ww. kategorii osób ubezpieczonych prowadzących działalność gospodarczą nie podlega ocenie sądów powszechnych rozpoznających sprawy z zakresu zabezpieczenia społecznego. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który m.in. w wyroku z dnia 17.02.2011 r. (sprawa A. v. Czechy, (...)) wskazał, iż "dyskryminacja oznacza różne traktowanie, bez obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia, osób znajdujących się w istotnie podobnym położeniu. Jednakże, nie każda różnica w traktowaniu będzie sprowadzać się do naruszenia art. 14. Musi zostać wykazane, iż inne osoby w analogicznym lub istotnie podobnym położeniu korzystają z preferencyjnego traktowania, a różnica ta stanowi dyskryminację. Art. 14 Konwencji nie zabrania Państwu różnego traktowania grup w celu poprawienia "faktycznych nierówności" zachodzących pomiędzy nimi - w rzeczy samej, w pewnych okolicznościach niepodjęcie próby naprawienia nierówności w drodze różnego traktowania może samo w sobie stanowić podstawę stwierdzenia naruszenia tego artykułu. Różnica w traktowaniu jest dyskryminująca, jeżeli nie ma obiektywnego i rozsądnego uzasadnienia; innymi słowy, jeżeli nie realizuje uzasadnionego prawnie celu lub jeżeli nie zachodzi rozsądna relacja proporcjonalności pomiędzy stosowanymi środkami oraz celem, który miał zostać zrealizowany. Układające się Państwo korzysta z marginesu uznania przy dokonywaniu oceny tego, czy i w jakim zakresie różnice w sytuacjach pod innymi względami podobnych uzasadniają różne traktowanie (...)".

Analogiczne stanowisko zajął tutaj Sąd Okręgowy w sprawie VII U 731/17.

Tym samym prawidłowe jest stanowisko organu rentowego o braku podstaw do dokonania korekty deklaracji w zakresie obniżenia podstawy wymiaru składek.

Natomiast odnosząc się do powoływanych przez odwołującą fragmentów uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa 1737/15, należy wskazać, że Sąd Okręgowy orzekający w niniejszym składzie nie jest związany wyrażonym w tych fragmentach stanowiskiem prawnym Sądu Apelacyjnego. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że Sąd nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku. Przedmiotem prawomocności materialnej jest bowiem ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r., V CSK 164/16). Wobec powyższego Sąd orzekający w niniejszej sprawie związany jest tylko ustaleniem podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r., natomiast Sąd ten nie jest związany wyrażonym przez Sąd Apelacyjny poglądem prawnym co do nienależności składek na ubezpieczenia. Niemniej jednak warto zwrócić uwagę, że niniejsze rozstrzygnięcie nie pozostaje w sprzeczności z przedstawionym powyżej poglądem Sądu Apelacyjnego. Należy bowiem wskazać, że Sąd

Apelacyjny podkreślił jedynie nienależność składek na ubezpieczenia za okres, w którym odwołująca nie podlegała już ubezpieczeniom, natomiast konkluzja rozważań Sądu orzekającego w niniejszym składzie jest taka, że odwołująca mogła zadeklarować pierwotną kwotę podstawy wymiaru składek także na okres krótszy, niż pełny miesiąc, co nie pozostaje w sprzeczności z poglądem Sądu Apelacyjnego. Ani decyzja będąca przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, ani też wyrok sądu nie odnoszą się do okresu wykraczającego poza okres podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r., zatem nie odnoszą się do składek nie należnych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych powyżej przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie jako bezzasadne.

/-/ M. M.